

panorama Beskyd z hradu

daněk evropský

páchník hnědý

Geologickou zajímavostí je rovněž pomník Lišky Bystroušky. Samotná socha byla odlita v roce 1962 v ostravské Nové huti podle modelu Karla Vávry. Plastika je umístěna v Hukvaldské oboře na památku prvního uvedení opery Leoše Janáčka „Liška Bystrouška“, postavení pomníčku iniciovali lesníci a myslivci Ostravského kraje. Jako podstavec plastiky slouží skupina tří mohutných bludných balvanů dovlečených během čtvrtohorního zalednění ledovcem ze Skandinávie.

pomník Lišky Bystroušky ▶

užovka obojková

ještěrka živorodá

mlok skvrnitý

čolek velký - larva

GEOPARK
PODBESKYDÍ

národní geopark

- **Geopark** je turisticky přitažlivé území s vědecky významným geologickým dědictvím.
- **Geopark** není kategorií chráněného území.
- **Posláním geoparku** je chránit geologické dědictví a to zejména prostřednictvím jeho trvale udržitelného a šetrného využívání.

Informace o Geoparku Podbeskydí najdete na www.geoparkpodbeskydi.cz

Tento leták je součástí tématické skupiny *Přírodní zajímavosti*

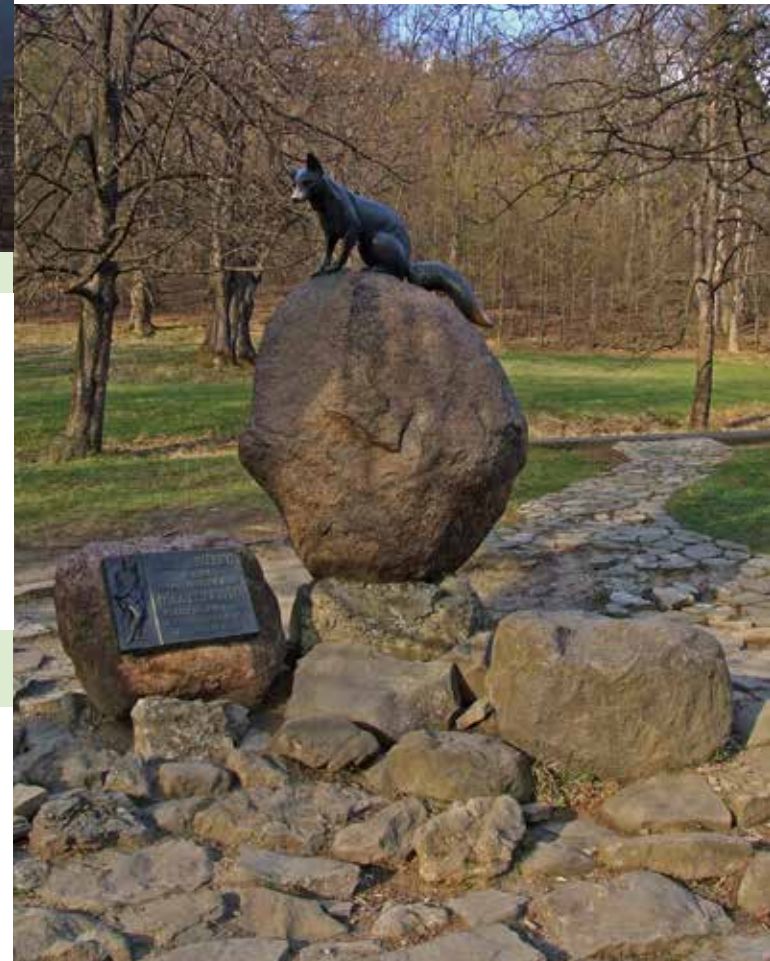
Tento materiál vznikl v rámci projektu „Příprava Geoparku Podbeskydí“, realizovaného Občanským sdružením Hájenka.

Podpořeno z Programu švýcarsko-české spolupráce
Supported by a grant from Switzerland through the Swiss
Contribution to the enlarged European Union

Text: Klára Nidzwiedzová, Dalibor Kvita
Foto: Dalibor Kvita a archiv Občanského sdružení Hájenka

GEOPARK
PODBESKYDÍ

Přírodní památka
Hukvaldy

kořeny památného buku lesního

prastará lípa srdčitá

ponechané odumřelé dřevo

Hradní vrch

Přírodní památka Hukvaldy

Na úbočích Hradního vrchu a Kazničova se nachází významná plocha zachovalých bukových lesů typických pro Podbeskydí. Díky tomu, že komplex lesů byl po více než 400 let arcibiskupskou oborou je v něm zachován významný podíl přestárých a stářím odumírajících stromů. Stromové dutiny ve starých porostech jsou významným biotopem mnoha druhů bezobratlých žijících v odumřelém dřevě, mimo jiné i silně ohroženého páchníka hnědého.

Hrad Hukvaldy je jedním z nejrozsáhlejších hradů na Moravě. Byl pravděpodobně vybudován v první polovině 13. století. Během své existence, díky své poloze a mohutnému opevnění, nebyl zřejmě nikdy dobyt. Uvádí se, že k jeho zničení došlo 5. října roku 1762, kdy na hradě údajně vypukl ničivý

požár. Ten prý vznikl za bouřky, když blesk udeřil do jedné z dřevěných hospodářských budov, které se nacházely na hlavním nádvoří. Oheň se prý rozšířil a hrad zcela zničil. Po tomto požáru již nebyl hrad nikdy obnoven. Nejlépe zachovalým objektem na hradě Hukvaldy je kaple sv. Ondřeje, která byla v 19. století obnovena a udržována.

Obora byla založena roku 1566 a čítala tehdy 20 ks dančí zvěře, chované v ohrazené části lesa. Nebyla ale na úbočích hradního kopce, protože ten byl až do poloviny 18. století z obranných důvodů nezalesněný. Zvěř byla v oboře chována zejména pro biskupskou a kapitulní kuchyni v Kroměříži nebo v Olomouci. Obora Hukvaldy patří k nejstarším obo-

ram v naší zemi. V letech 1730 až 1736 nechali hukvaldští páni zalesnit doposud holý vrch hradu Hukvaldy a poddaní postavili kolem vrchu a části lesa kamennou zeď. Součástí těchto barokních úprav jsou i aleje a průhledy spojující samotný hrad s krajinou a jednotlivé stavby v oboře.

Největšího rozkvětu se dožila obora až v době mezi světovými válkami. Tehdy zde v žilo 550 daňků a 50 muflonů, pokusili se i o chov východoasijského skvrnitého jelínka „siky“, jehož stádo ale zcela zaniklo. Byly zbudovány rybníčky a líheň pstruhů duháků, choval se královský bažant. To vše včetně vynikajícího včelařství zaniklo po druhé světové válce.

Hradní vrch je tvořen svrchnokřídovými horninami bašského vývoje slezské jednotky. Rytmičky se střídající vrstvy pískovců s rohovci, vápenci a jílovcí vytváří tzv. flyšová souvrství, která jsou charakteristická pro oblast Západních Karpat. Písčitohlinité svahy se suťovými úlomky hornin mohou být náchylné k svahovým sesuvům. Mělké půdy jsou erozí často odnášeny pryč a kořeny buků jsou obnažovány, přičemž vytváří velmi zajímavý povrchový kořenový systém.

lilie zlatohlavá

hrachor lecha

měsíčnice vytrvalá

lýkovec jedovatý

zapatice žluťuchovitá

bradáček vejčitý

